

Հովհաննես Թումանյան

Բարձրից

Իմ բարի սրբախ էն մեծ խոհերից,
Էն մեծ խոհերի անհուն խորերից՝
Կամեցավ՝ ելավ իմ հրգոր հոգին,
Որ բարձրից նայի աստծու աշխարհքին:

Ու պայծառ ցուաց դեպ վերին այեր՝
Մարդկային ամեն հընարքներից վեր,
Վե՛ր ամեն շուքից և շամանդադից՝
Մինչև լուսեղեն ոլորտն անթախիծ:

Ու իր հարագատ բարձունքիցը լույս՝

Անշար, անաշատ, անդորր ու անհույզ՝
Պարզ, ամենատես հայացքովը նա
Ճառագեց ներքև՝ աշխարհքի վրրա:

Տեսավ աշխարհքը՝ գեղեցի՛կ, անվե՛րջ,
Եվ հայրենիքներն անձուկ նըրա մեջ,

Եվ աստվածները նըրանց զանազան,
Եվ սուրբերը խիստ, խըտրող ու դաժան:

Տեսավ՝ ուտում են ամենքն ամենքին.
Ամեն հայրենիք՝ իրեն զավակին,
Եվ իր պաշտողին՝ ամեն մի աստված,

Եվ կյանքը տանջանք, ցավ համատարած:

Ու ոչ մի երկիր չըկա հանգչելու
Խոր, արարչական հանգիստն անխրոով,
Ու ոչ մի անկյուն չըկա շրնչելու
Շունչն աստվածային՝ լի անվերջ սիրով...

Անպատում վրշտով վերքստին նայեց
Իմ էս մեծ սրբոսին՝ աշխարհքից էլ մեծ,
Անսահմա՛ն աշխարհք, և սեր ընդհանուր
Եվ մարդը ուրախ, և երգ ամենուր...

Ու իջավ նորից Էնտեղ հանգչելու

Խոր, արարչական հանգիստն անխրոով,
Էնտեղ հանգչելու, Էնտեղ շրնչելու
Էն մեծ խոհերով, Էն անվերջ սիրով...

1915
